

милосърдието, а въ сжщностъ нищо не може да приложи отъ това свое знание. Ами колко видни господарки днесъ ще ги видите, вкусятъ отъ яденето, което готвачката имъ готви, но не могатъ да се произнесатъ, трѣбва ли или не трѣбва нѣщо да се прибави, за да стане по-хубаво — не разбиратъ, не знаятъ да готвятъ. Готвачката пита: господарке, я ми покажи единъ начинъ, какъ да наготвя това ядене! — Не зная. И ще видите между съврѣменнитѣ хора, нѣкоя видна господарка се учи отъ готвачката си, какъ да готви. Готвачеството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трѣбва да се учи отъ природата. Вижете какъ природата готви, какъ майсторски е сготвила своитѣ плодове! Това готвене на съврѣменнитѣ хора азъ наричамъ баламачъ, една забъркана каша — да ме извините за тия мои думи, но така е. Като взематъ да кълцатъ месото, че като турятъ въ него лукъ, червенъ пиперъ, черенъ пиперъ, разни миризми, че картофи варени и редъ други приправки — кюфтенца ще правятъ. Другъ пѣтъ ще приготвяватъ баница. Ще взематъ орѣхи, че послѣ и ябълки, ще ги смѣсятъ и слѣдъ това казватъ: вкусни кюфтенца, вкусна баница! Казвамъ: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдемъ до положение да говоримъ Истината, нѣкой хора се обиждатъ. Обиждането показва едно болезнено състояние на човѣшкото сърце, или на човѣшкия умъ, или на човѣшката душа. Здравиятъ човѣкъ, дѣто и да го пипнешъ, за ржката било, за главата, или дѣто и да е, все му е приятно, но болния човѣкъ, по който начинъ и да го пипнешъ, колкото и да го